

AWARD

Case No. 12458

Chamber Two

پرونده شماره ۱۲۴۵۸
شعبه دو
حکم شماره ۴۶۸-۱۲۴۵۸-۲

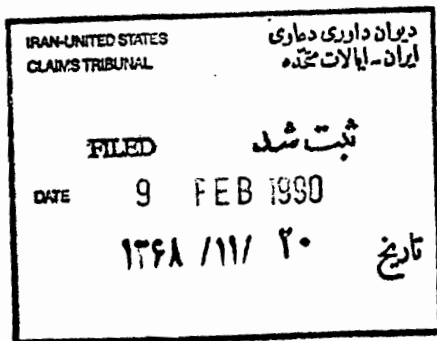
چارلز پی. استوارت،
ادعای کمتر از ۲۵۰،۰۰۰ دلار، مطروح توسط
ایالات متحده امریکا،

خواهان،

- و -

جمهوری اسلامی ایران،

خوانده.

حکم

حاضران:

از طرف خواهان: خانم جسیکا آر. هولمز،
وکیل مشاور وزارت خارجه ایالات متحده،
آقای مایکل اف. رابوین،
معاون نماینده رابط دولت ایالات متحده امریکا،
خانم لوسی اف. رید،
نماینده منتخب دولت ایالات متحده امریکا.

از طرف خوانده: آقای سیف اله محمدی،
مشاور حقوقی نماینده رابط،
آقای عباس اجتهادی،
دستیار حقوقی نماینده رابط.

۱- پیشگفتار

۱ - چارلز پی. استوارت ("خواهان") در تاریخ دهم دیماه ۱۳۵۷ [۳۱ دسامبر ۱۹۷۸] با پروازی که پارسونز اورسیز کورپوریشن ("پارسونز")، کارفرمای وی، برای تخلیه کارمندان خود ترتیب داده بود، ایران را ترک کرد. پارسونز به کار احداث دو کارخانه گازآمایی برای شرکت خدمات نفتی در اهواز اشتغال داشت و خواهان در آن پروژه به عنوان سر مهندس برآورد هزینه کار می‌کرد. نامبرده مبلغ ۸،۹۱۱/ دلار غرامت بابت ضبط ادعایی اموال شخصی خود توسط شورای انقلاب، مطالبه می‌کند. (۱) در آغاز، ادعا شامل بخشی به مبلغ ۵،۱۶۷/۲۲ دلار نیز بابت از دست رفتن اموال در نتیجه اخراج غیرقانونی ادعایی خواهان از ایران می‌شد. ولی پس از صدور احکام دیوان در چند پرونده دیگر مربوط به اخراج، خواهان این بخش از دعوا را مسترد داشت. نامبرده همچنین از تاریخ ۳۰ مردادماه ۱۳۵۹ [۲۱ اوت ۱۹۸۰] که طبق اظهار وی آخرین تاریخ ممکن برای بروز ادعاست، بهره و ۱/۵% دیگر از مبلغ حکم بابت هزینه‌های متحمله، مطالبه می‌کند.

۲ - خوانده استدلال می‌کند که با استرداد این ادعا موضوع و مسئله‌ای برای بررسی و ملاحظه دیوان باقی نمانده است. وی همچنین اظهار می‌دارد که در هر حال خواهان ثابت نکرده که در نتیجه اعمالی قابل انتساب به دولت ایران، مالی از دست داده باشد.

۳ - جلسه استماعی در تاریخ ۱۲ آبانماه ۱۳۶۸ [سوم نوامبر ۱۹۸۹] برگزار شد.

---

۱ - این مبلغ طبق اظهار و اصلاح خواهان در جلسه استماع، معادل ارزش پس از استهلاك اثاثه در تاریخ ضبط ادعایی است. خواهان در آغاز در دادخواست تکمیلی و لوایح بعدی خود بابت ارزش جایگزینی اثاثه خود، غرامتی به مبلغ ۱۲،۱۱۶/۹۹ دلار مطالبه کرده بود.

دو - رویدادها

- ۴ - خواهان در اردیبهشت ماه ۱۳۵۶ [مه ۱۹۷۷] همراه همسر خود وارد ایران شد.
- ۵ - با پیشرفت انقلاب اسلامی شرایط زندگی در ایران بطور روز افزونی دشوار و خطرناک گردید. در پاییز ۱۳۵۷ [۱۹۷۸] پارسونز لزوم تخلیه ناگهانی کارمندان خارجی خود را از کشور [ایران] مورد بررسی قرارداد و بر آن پایه تصمیم گرفت که برای حمل اثاث کارمندان خود به ایالات متحده ترتیبی بدهد. به این دلیل پارسونز به کارمندان خود اطلاع داد که وسایل غیرضروری خود را در کانتینرهای حمل دریایی که در اختیار آنها گذارده بود، بسته بندی کنند. در اواخر نوامبر ۱۹۷۸، خواهان اثاث خود را بسته بندی کرد و در آن کانتینرها قرار داد. کانتینرها در محوطه انبار مرکزی پارسونز در "کوریت" در نزدیکی اهواز قرار داشت و قرار بود پارسونز ترتیب حمل آنها را به ایالات متحده بدهد.
- ۶ - خواهان ادعا می کند که در اواخر دسامبر ۱۹۷۸ بمبی در دفتر پارسونز در اهواز منفجر شد، و علاوه بر این، یک کارمند محلی در دهم دیماه [۳۱ دسامبر] به پارسونز هشدار داد که مجاهدین قصد دارند آن شب به پرسنل شرکت حمله کنند. پس از این ماجرا بر طبق اظهار خواهان مدیریت پارسونز تصمیم گرفت کارمندان خود را فوری از کشور خارج کند. کارمندان پارسونز، از جمله خواهان و همسرش، آن روز از ایران خارج شدند.
- ۷ - اعتصابها و آشوبهای انقلابی در ماه دسامبر ۱۹۷۸ مانع شد که پارسونز ترتیب حمل دو کانتینر دریایی را به ایالات متحده بدهد. به این دلیل، پارسونز پیش از تخلیه کارمندان خود، کانتینرها را به یک شرکت محلی به نام شرکت مقاطعه کاری و تجاری یاسین پور ("یاسین پور") به امانت سپرد و به شرکت دستور داد که اثاث موجود در انبار

را در کوتاهترین زمان ممکن به ایالات متحده حمل کند.

۸ - برحسب ادعاء طی مدتی بیش از یک سال پس از تخلیه کارمندان، پارسونز گهگاه با یاسین‌پور درباره وضع کانتینرهای دریایی تماس تلفنی داشت. ظاهراً " یاسین‌پور در آن مدت در نتیجه اوضاع جاری کشور موفق نشده بود ترتیب حمل آنها را به ایالات متحده بدهد. حسب ادعاء در فاصله بین مارس و اواخر اوت ۱۹۸۰ پارسونز از یاسین پور تلفنی اطلاع حاصل کرد که دو کانتینر مزبور کشف، و بوسیله شورای انقلاب مصادره شده‌اند.

۹ - در ۳۰ مردادماه ۱۳۵۹ [۲۱ اوت ۱۹۸۰] پارسونز به کارمندان خود اطلاع داد که اثاث موجود در دو کانتینر دریایی مصادره شده، و بیمه این اثاث شامل خسارت ناشی از انقلاب و مصادره نمی‌شود. در نتیجه، پارسونز به کارمندان خود پیشنهاد غرامت جزئی بابت از دست دادن اموال آنها داد. خواهان اظهار می‌دارد که چون وی دیگر برای پارسونز کار نمی‌کرد و محل اقامتش برای شرکت معلوم نبود، وی در آنوقت نامه پارسونز و در نتیجه آن غرامت را دریافت نکرد.

سه - دلایل حکم

الف) صلاحیت

۱۰ - ظاهراً اختلافی نیست که خواهان تبعه ایالات متحده است. همچنین تردیدی نیست که وی به گونه^۶ مستمر مالک ادعاء بوده است. دعوا مبتنی بر سلب مالکیت ادعایی از اموال خواهان و مسلماً طبق بند ۱ ماده ۲ بیانیه حل، و فصل دعاوی، مشمول صلاحیت دیوان است. بنابراین دیوان نسبت به این ادعاء صلاحیت دارد.

ب) ماهیت

۱۱ - خواهان ادعا می‌کند که اثاث شخصی وی که در دو کانتینر دریایی در انبارهای یاسین‌پور در اهواز قرار داشته، در فاصله بین فروردین و مردادماه ۱۳۵۹ [مارس و اواخر اوت ۱۹۸۰] توسط شورای انقلاب مصادره شده است. خواهان استدلال می‌کند که چون اعمال این شورا مستقیماً قابل انتساب به خواننده است، خواننده مسئول مصادره مستقیم اموال شخصی وی می‌باشد.

۱۲ - ولی خواهان مدرکی که ثابت کند دولت ایران مسئول از بین رفتن اموال وی در اهواز بوده، ارائه نداده است. مدارک مورد استناد خواهان می‌تواند حداکثر نشان دهد که در تاریخ نامعینی و به احتمال در مردادماه ۱۳۵۹ [اوت ۱۹۸۰] دفتر پارسونز طی مکالمه تلفنی با یاسین‌پور اطلاع حاصل کرد که افرادی به عنوان "شورای انقلاب ایران" و یا "مأموران دولت ایران"، کانتینرهای دریایی را "مصادره کرده‌اند". اما خواهان نتوانسته هیچگونه مدرکی در تأیید صحت اظهارات یاسین‌پور در مورد اینکه واقعا چه بر سر کانتینرها آمده، مانند مکاتبات بین پارسونز و بیمه گر کانتینرها (که طبق اظهار پارسونز، بیمه نامه را شامل از بین رفتن اموال نکرده) یا مدارکی مربوط به اقدامات پارسونز برای پس گرفتن کانتینرها، تسلیم کند. صرف این واقعیت که پارسونز در ۱۹۸۰ به کارمندان خود اطلاع داد که اموال آنها توسط "شورای انقلاب ایران" مصادره شده، ارزش استنادی ناچیزی از لحاظ مسئولیت ادعایی خواننده دارد، و مدارک تسلیمی برای آنکه نظر داده شود که خواهان در نتیجه اعمال قابل انتساب به خواننده متحمل زیان اموال شده، کافی نیست. به این دلیل، ادعا به لحاظ فقد دلیل رد می‌شود.

چهار - هزینه

۱۳ - هر یک از طرفین باید هزینه‌های خود را در داوری این دعوا به عهده بگیرد.

پنج - حکم

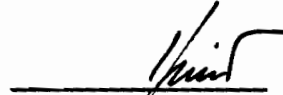
۱۴ - به دلایل پیشگفته،

دیوان به شرح زیر حکم می‌دهد:

(الف) ادعای چارلز پی. استوارت به لحاظ فقد دلیل رد می‌شود.

(ب) هر یک از طرفین باید هزینه‌های داوری مربوط به خود را بپردازد.

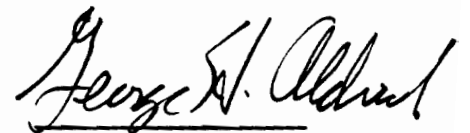
لايه، به تاريخ ۲۰ بهمن ماه ۱۳۶۸ برابر با ۹ فوریه ۱۹۹۰

روبرت برینر
رئیس شعبه دو

به نام خدا
خلیل

سید خلیل خلیلیان

جرج اچ. آلدریج

ضمن موافقت با رد ادعای خواهان به علت فقد دلیل، بیان این نکته شایسته است که خواهان برای اثبات ادعای مصادره اموال خود، شش شهادتنامه در

دیوان ثبت کرده بود که بسیار صریح به تحقق مصادره از سوی شورای انقلاب گواهی داده بودند. با این وصف، دیوان بدرستی به این شهادتنامه‌ها وقعی ننهاد و ادعای خواهان را چون فاقد دلیل بود، رد کرد. پس از دریافت طرح حکم، به همکارانم پیشنهاد کردم که حقیقت بطور کامل در حکم بیان شود. یعنی ادله اثبات دعوا و ارزیابی آنها همانگونه که در واقع انجام یافته، در متن حکم نیز تصریح شود. ولی جای تأسف است که آنان گاهی نظر به مصالحی که خود می‌دانند، ترجیح می‌دهند همه حقیقت را نگویند.